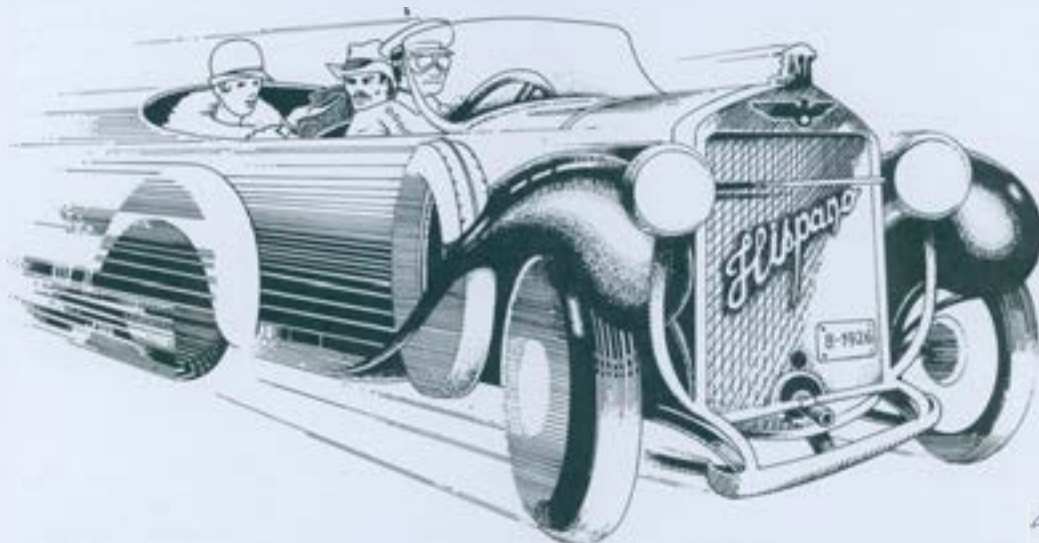

Conte

Per una arracada

de Joan Arús. Publicat a "D'ACÍ i D'ALLÀ" maig 1926

Ai, Cinto, quina desgràcia! -féu la senyora Rafaela així que el seu marit acabà de tancar la porta.

-Què passa? -digué ell tot esverat, l'abric a mig treure i esguardant, impacient, la seva dona.

-He perdut... he perdut -ai, Senyor! quina desgràcia!- he perdut una arracada.

-I, com ha estat això? On has anat?

-He anat a l'estació a acompanyar la teva germana al tren de dos quarts d'onze; després he anat a la farmàcia, a casa la Maria... i enlloc més. Ho hem mirat tot i no l'hem trobada. Ai, Senyor!

-I, quina arracada era?

-Mira, era la bessona d'aquesta -féu ella, mostrant al seu marit una de les arracades que ell li havia regalat l'any passat, pel seu sant.

-Bé no et desesperis per això -féu En Cinto, prenent-li l'arracada-. El que hem de fer és cercar-la: publicarem un anunci als diaris.

-Ai, Senyor! segons qui l'hagi trobada ja ens en podem despedir!

-Farem el que calgui, de totes maneres.

-Sí, fes-ho, provem-ho. Encara hi ha ànimes bones al món; encara pot haver-hi qui sigui prou honrat per a tornar-la, sobretot si oferim una gratificació.

L'endemà els diaris de la localitat portaven aquest anunci: "S'ha perdut una arracada de forma botó amb tres rubins, des de l'Estació del Nord fins al carrer de Sant Pere. Es gratificarà a qui, havent-la trobada, la retorni al seu propietari. Informes a la Redacció".

Passaren dos dies. Al segon dia al matí telefonaren d'una de les Redaccions a casa del senyor Cinto preguntant-li que hi passés

per assabentar-lo de quelcom relacionat amb l'anunci de l'arracada.

-Veus? -féu ell, mirant-se a la Rafaela amb cara de triomf.

L'arracada, gràcies a Déu, havia estat trobada, però calia anar-la a recollir a Barcelona.

-Això rai! -féu ella-. Avisa al xòfer i aquesta mateixa tarda hi anirem. Et ve bé?

-Sí, sí -accedí en Cinto-, no vull que pateixis més.

-I, com ha estat la troballa? Qui l'ha trobada? -interroga la Rafaela.

En Cinto li explicà el que feia el cas. A la Redacció li havien dit simplement que anés a l'Hotel X. A l'Hotel li contaren això: que l'arracada l'havia trobada un viatjant de comerç de la Capital, quan encara no havia sortit l'anunci. El viatjant, home honrat, pel que es veia, havia hagut d'entornar-se'n a Barcelona el mateix dia, però, abans de partir, havia donat compte de la seva troballa a l'Hotel; els deixà una targeta amb nom i domicili i els pregà que si sortia l'interessat la hi féssin a mans per a que pogués anar a recollir l'arracada.

Sense perdre més temps, en havent dinat el senyor Cinto i la senyora Rafaela pujaren a l'automòbil i es dirigiren a Barcelona. Feia un dia esplèndid. Al goig de poder recobrar la prenda perduda -no havia pas costat gaire!- sentien ara barrejar-s'hi, de més a més, el goig d'una excursió inesperada, que després podrien completar encara -segons ella-, acabant de matar la tarda en algun lloc agradable de la Capital.

Mentre anaven discorrent si anirien al te del Royal o es ficarien en algun teatre, l'automòbil relentí de cop i restà parat.

-Què passa? -preguntà el senyor Cinto, mentre el xòfer es disposava a baixar de l'automòbil.

-Em sembla que tindrem *reventón*- respongué el conductor.

No s'havia enganyat. S'havia reventat un neumàtic i era precis substituir-lo. Fet i fet, perderen més de tres quarts d'hora... i un neumàtic. Això últim és el que més va sentir En Cinto, egoista per temperament, malgrat els seus diners. Sense cap altra entrebanc que una parada de més de quinze minuts en un pas a nivell prop de Barcelona, embocaren el carrer que deia la targeta i baixaren davant del número tretze. Eren més de les cinc.

-Déu la guard. És aquí que viu el senyor Miquel Segura Formiguera?

-Sí, senyor.

-Podré veure'l?

-És fora de Barcelona. No tornarà fins a dos quarts de deu del vespre.

-És segur que vindrà? -preguntà ell, després d'uns moments de dubte, i visiblement contrariat.

-Sí, senyors. Ha de venir a sopar.

-Escolti, i dispensi -interrogà la Rafaela-: no fóra pas vostè la seva senyora?

-No, senyora, no. El senyor Segura és solter i viu a dispesa aquí. Si volen deixar algun encàrrec...

-Escolti -insinuà ell, com cercant els mots precisos del que volia dir-, li ha dit alguna cosa referent a una... arracada? No sap si ell l'ha trobada?

-Ai, no, senyor! Com que només ve a les hores de menjar i encara va tan de pressa! Però m'ha dit que si vingués algú de fora demanant per ell els digués que tornessin demà de dotze a tres de la tarda.

Segurament es tracta del mateix.

-No hi ha dubte, perquè nosaltres som de fora.

Què farien? Se'n tornarien a casa després d'haver vingut expressament? Amb molt bon acert, ella proposà de quedar-se a sopar i tornar a la dispesa a dos quarts de deu. En Cinto, naturalment, acceptà. No li quedava altre remei. Es feren dur a un teatre per a passar la tarda; soparen al Colón, ells i el xòfer, i, en ésser l'hora d'anar a redimir la difícil arracada, es presentaren al pis del senyor Segura. Felicitament, pogueren comprovar que aquest nom no era més que un bon auguri. Recobraren, intacta, l'arracada, i el senyor Segura -quin bon subjecte, aquell!- no volgué admetre la més petita gratificació: era la única ganga que havien tingut aquell dia. La senyora Rafela estava contenta. El senyor Cinto també, però no tant, és a dir, val més que diguem la veritat: gens!

Eixiren de Barcelona amb la sospirada prenda (gairebé ja en podríem dir un trofeu) arrossegats pel seu flamant "Hispano", amb un foll desig de trobar-se a jòc. A quines hores d'arribar, Déu meu!

En Cinto estava de mal humor. Ella ho havia conegut de seguida i, abans de conèixer-ho ho havia presentit. No digué res en tot el camí. La Rafela, considerant-se bon xic culpable de tot, per la seva estúpida impaciència, i endevinant que el seu marit feia comptes per dintre, no s'atreví a profanar el seu silenci, bròfec i temible. En Cinto, efectivament, comptava: una tarda perduda, un neumàtic en orris... i la benzina; dotze pessetes del teatre i sis de consumació, divuit, i trenta vuit i mitja del sopar, són cinquanta sis i mitja, i tres centes del neumàtic, tot plegat (i això sense comptar-hi el temps perdut, i el negoci abandonat, i el que he gastat de nervis) més de tres centes, prop de quatre centes pessetes. I l'arracada encara no en valia cent!

Anaren al llit sense haver-se dit més de tres paraules.

L'endemà, ja més tranquil, mig furiós encara i mig irònic, digué a la seva muller:

-Mira, noia, si un altre dia perds una arracada no em diguis res: arregla't! Encara hi guanyarem.

-La Rafela -volent-lo amoixar-. s'atreví a replicar-li:

-Doncs, què volies que fes?

-Llençar l'altra, vet-ho aquí! Qui no t'hi feia atinar, dona de Déu!

-No, llençar-la, no -afegí ella, més irònic a que ell-: hauria valgut més publicar un anunci dient que al qui hagués trobat l'arracada se li regalaria l'altra.

En Cinto va somriure, *malgré* lui. □

Cinc volums de QUADERN (1978-1987)

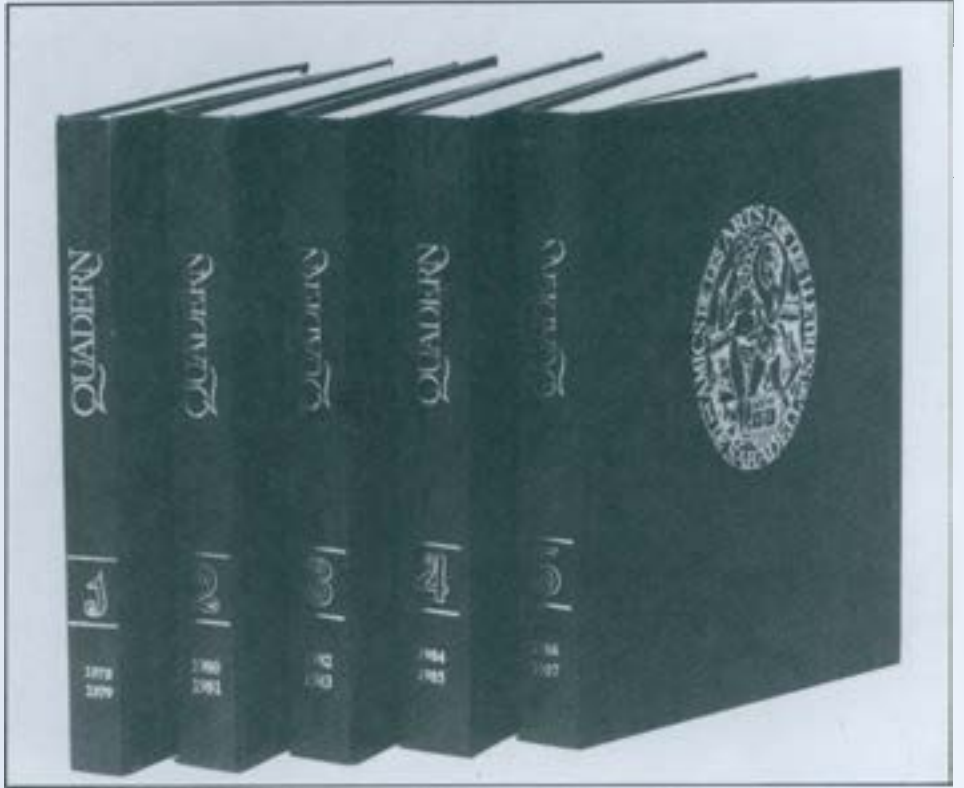

Foto de Pere Monistrol

En aquests cinc volums es contenen els seixanta exemplars de la revista *Quadern* que han anat apareixent bimestralment amb regularitat suïssa.

Cada dos anys s'apleguen en un volum, en el qual figura un índex per autors.

Les cobertes -que se serveixen amb l'Índex- poden sol·licitar-se al seu proveïdor habitual.

En aquests cinc volums -enguany es completarà el sisè- hi ha un extens i notable recull dels batecs socio-culturals de la ciutat i, fins i tot la sobrepassen; i fa de bon veure el treball que al llarg d'aquests anys hi han aportat els col·laboradors, que són una llarguíssima llista, i que d'una manera o altra ho han fet possible.

Aparellant elogis cal agrair la fidel i constant col·laboració dels subscriptors i lectors. Seria bo que cadascú d'ells aportés un nou subscriptor per fer més gran

aquesta família que constitueix *Quadern*. Aquesta revista és el portantveu de la *Fundació Amics de les Arts i de les Lletres de Sabadell*, que està al servei de la cultura local i autòctona i a la qual tothom s'hi pot adherir fent-se *Co-particip* i o bé *Membre-col.laborador*.

Ens permetem aconsellar-vos que, ja d'una manera o altra, entreu a formar part de la *Fundació Amics de les Arts i de les Lletres de Sabadell*. Ara ho teniu més a la mà: ens hem instal·lat al carrer Sant Antoni, núm. 5-pis, tel. 725 43 08 o bé el 710 52 86, D.P. 08201 Sabadell, on hi ha instal·lades les oficines. És el local social de la Fundació en el qual s'exposen la majoria dels quadres que són del *Fons d'Art de la Fundació*, que han estat cedits per artistes locals i foranis.

És a casa vostra. □

ESCOLA D'IDIOMES

Passeig Plaça Major, 57, entlo.

Tel. 726 50 38

08201 SABADELL